

Dobra Nowina

Poznań Ogrody

Tygodnik parafii pw. Chrystusa Dobrego Pasterza w Poznaniu

II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU 01.03.2026 Nr 7/2026(13004)

EWANGELIA Mt 17, 1-9

Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba oraz brata jego, Jana, i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno. Tam przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło.

A oto ukazali się im Mojżesz i Eliasz, rozmawiający z Nim. Wtedy Piotr rzekł do Jezusa: „Panie, dobrze, że tu jesteśmy; jeśli chcesz, postawię tu trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza”. Gdy on jeszcze mówił, oto obłok świetlany osłonił ich, a z obłoku odezwał się

głos: „To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie!” Uczniowie, słysząc to, upadli na twarz i bardzo się zlekli. A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: „Wstańcie, nie lękajcie się!» Gdy podnieśli oczy, nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa. A gdy schodzili z góry, Jezus przykazał im, mówiąc: «Nie opowiadajcie nikomu o tym widzeniu, aż Syn Człowieczy zmartwychwstanie”.

Komentarz Dobrej Nowiny

„Panie, dobrze, że tu jesteśmy; jeśli chcesz, postawię tu trzy namioty...”
Jak to dobrze umieć się nie odezwać. Też się tego stale uczę. „To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie!” Panie mój, daj mi serce mądre i pokorne, serce, które będzie w ciszy i skupieniu rozważało każde Twoje słowo. Nie muszę wszystkiego od razu rozumieć, ale chcę Cię słuchać, Panie. Mów do mnie i wlej we mnie pragnienie słuchania Ciebie. Czytając słowo i myśląc o nim, otwieram swoje serce na Ciebie. Ty, Panie, możesz we mnie działać i zmieniać to serce, aby umiało miłość oddawać bliźniemu. Nie złość, nie odwet, ale cierpliwość, i dobro, i radość, i nadzieję. Naucz mnie kochać, Panie. Tak kochać, jak Ty tego chcesz.

EWANGELIA WEDŁUG ŚWIĘTEGO ŁUKASZA DZIEJE APOSTOLSKIE

Święty Łukasz nie należał do 12 apostołów. Był lekarzem, uczniem i przyjacielem św. Pawła Apostoła Narodów. Prawdopodobnie pochodził z Antiochii (dziś Turcja). Być może był Grekiem z pochodzenia. Nie

znał osobiście Jezusa. Poznał Go przez świadectwo św. Pawła, a także innych uczniów Jezusa, w tym także prawdopodobnie samej Matki Bożej. To od nich zbierał informacje o Jezusie, by następnie umieścić je w ewangelii.

Zgodnie z najbardziej rozpowszechnionym przekazem, Łukasz zmarł śmiercią naturalną w podeszłym wieku, prawdopodobnie mając około 84 lat, w Beocji w Grecji, gdzie miał prowadzić działalność ewangelizacyjną po męczeńskiej śmierci świętego Pawła.

EWANGELIA

Ewangelia Łukasza wraz z Dziejami Apostolskimi tworzy jedno dzieło, które przedstawia nie tylko życie Jezusa, ale i początki Kościoła. Jest trzecią z czterech, a zarazem najdłuższą księgą Nowego Testamentu.

Św. Łukasz skierował ją do chrześcijan pochodzenia pogańskiego, zwłaszcza do Teofila / po grecku oznacza przyjaciel Boga, czy umiłowany przez Boga/, aby utwierdził ich w wierze w Jezusa jako Zbawiciela.

Wielu już starało się ułożyć opowiadanie o zdarzeniach, które się dokonały pośród nas, tak jak nam je przekazali ci, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa. Postanowiłem więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu, abyś się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono (Łk 1,3).

Opowiada w niej o życiu, posłudze, śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Jezusa, przedstawiając Go jako powszechnego Zbawiciela, który przyszedł do Żydów i nie-Żydów, ubogich, grzeszników i pogan, z naciskiem na miłosierdzie Boże, modlitwę i Ducha Świętego. Łukaszelacjonuje w niej to co usłyszał i przeczytał. Wiemy na przykład, że Łukasz zaczerpnął większość swojej struktury narracyjnej z Ewangelii Marka, której znaczne fragmenty przepisuje.

Ale to tylko u Łukasza odnajdujemy okoliczności towarzyszące narodzinom Jana Chrzciciela, tradycyjną historię Bożego Narodzenia, historię o tym, jak 12-letni Jezus nauczał w świątyni, przypowieści o miłosiernym Samarytaninie, o synu marnotrawnym oraz o bogaczu i Łazarzu, historię o dziesięciu trędowatych i o tym, jak zmartwychwstały Pan siedł z uczniami drogą do Emaus

Bibliści do unikalnych cech charakterystycznych dla Ewangelii Łukasza zaliczają nauki Jana Chrzciciela, których nie podają pozostałe Ewangelie, nacisk na oddanie Jezusa Chrystusa modlitwie oraz historia powołania, przeszkolenia i pracy misyjarskiej Siedemdziesięciu. Poza tym Łukasz jest jedynym autorem Ewangelii, który podaje, że Zbawiciel przelał Swoją krew w Getsemane i że usługiwał Mu anioł.

Ewangelia zaczyna się od sceny w świątyni jerozolimskiej

Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy (Łk 1, 46-48)

(opowieść o Zachariaszu Łk 1,8-12) i kończy w świątyni (uczniowie Łk 24,13-35), tzw. kłamra świątynna, podkreślając, iż jest to główne miejsce, w którym Bóg obcuje z człowiekiem.

Kluczowe Sekcje Struktury Ewangelii:

- **Prolog** (Łk 1,1-4): *Wstęp i cel napisania Ewangelii.*
- **Dzieciństwo Jezusa i Jana Chrzciciela** (Łk 1,5-2,52): *Opis narodzin, dzieciństwa i wydarzeń przed rozpoczęciem publicznej działalności.*
- **Przygotowanie do posługi** (Łk 3,1-4,13): *Chrzest Jezusa, genealogia, kuszenie.*
- **Posługa Jezusa w Galilei** (Łk 4,14-9,50): *Kazanie w synagodze, cuda, powołanie uczniów, nauczanie.*
- **Wielka Podróż do Jerozolimy** (Łk 9,51-19,27): *Długa część zawierająca wiele przypowieści (np. o miłosiernym Samarytaninie) i nauczanie o Królestwie Bożym.*
- **Jezus w Jerozolimie** (Łk 19,28-23,56): *Wjazd do Jerozolimy, nauczanie w świątyni, Męka i Śmierć.*
- **Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie** (Łk 24): *Zmartwychwstanie, objawienia i wstąpienie Jezusa do nieba.*

DZIEJE APOSTOLSKIE

Księga Dziejów Apostolskich, zwana też Księgą Apostołów lub Dziejami Apostolskimi uważana jest za kontynuację Ewangelii Łukasza. Opowiadają o narodzinach i rozprzestrzenianiu się wczesnego Kościoła chrześcijańskiego, łącząc czas po Wniebowstąpieniu Jezusa z działalnością apostołów, głównie Piotra i Pawła, Opisują ich misje i podróże, od Jerozolimy aż po Rzym. Pokazują, jak Duch Święty prowadził ich w głoszeniu „dobrej nowiny” Żydom i poganom. Księga ta stanowi most między Ewangelią a Listami Pawłowymi, będąc historyczną relacją o pierwszych trzech dekadach chrześcijaństwa (ok. 30-62 n.e.).

Kluczowe wątki to: zesłanie Ducha Świętego- dzień Pięćdziesiątnicy / Zielone Świątki/, kiedy to uczniowie otrzymali Ducha Świętego i moc głoszenia słowa Bożego. Opisuje początki wspólnoty w Jerozolimie, cuda uzdrowienia i odważne świadectwo Piotra.

Dalej nawrócenie św. Pawła / Saul z Tarsu przed przyjęciem imienia Paweł / i jego trzy podróże misyjne / w tym udział w tzw. Soborze Jerozolimskim/, które niosły chrześcijaństwo do Azji Mniejszej i Europy. Dzieje pokazują, jak wiara przekracza granicę Jerozolimy, docierając do Samarii, Antiochii, a ostatecznie do Rzymu. Księga kończy się pobytom Pawła w Rzymie, w oczekiwaniu na proces, dając nadzieję na dalszy rozwój Ewangelii.

Jest jedyną w Nowym Testamencie relacją z pierwszych lat życia chrześcijaństwa, przedstawiając heroiczną odwagę i wiarę pierwszych wyznawców.

Kard. Grzegorz Ryś w *Kluczu do Ewangelii św. Łukasza* pyta: Jakby to odmieniło Twoje życie, Twoją wiarę, Twoje relacje, gdybyś mógł się znaleźć choć przez chwilę w gronie tych, którzy podążali za Jezusem po drogach Palestyny, słuchali Jego słów i patrzyli na cuda?

Nierealne? Może nie do końca. Św. Paweł naśladował Jezusa poszedł do Rzymu, ponieważ wiedział, że musi przejść tę samą drogę, jaką pokonał jego Mistrz do Jerozolimy, tak każdy wierzący w każdym kolejnym pokoleniu tę drogę również przejść musi.

Teresa Majtas-Przybecka

EWANGELIA WEDŁUG ŚWIĘTEGO MARKA

Święty Marek – był pisarzem, misjonarzem, sekretarzem i tłumaczem. Znany jako zagorzały naśladowca Jezusa, który nawracał innych na chrześcijaństwo, co przyniosło mu przydomek Marka Ewangelisty. Nie był jednym z Dwunastu Apostołów.

Nie znał Jezusa osobiście. Jego Ewangelia jest zapisem życia Jezusa widzianego oczyma św. Piotra Apostoła, którego był bliskim towarzyszem i tłumaczem. Marek spisał bowiem relacje Piotra, przez co możemy przyjąć, że jego Ewangelia jest wiarygodnym świadectwem życia Jezusa.

Marek był towarzyszem podróży i pomocnikiem nie tylko Pawła, ale i Barnaby podczas pierwszej podróży misyjnej. Inni uważają Marka za pierwszego biskupa Aleksandrii w Egipcie, gdzie poniósł męczeńską śmierć. Wenecja, słynąca z placu św. Marka, uznaje Marka za swojego patrona; uważa się, że w tamtejszej dużej bazylice znajdują się jego szczątki.

Ewangelia według św. Marka lub Ewangelia Marka (Mk) druga z kolei, uważana jest za najstarszą i jednocześnie najkrótszą spośród pozostałych nowotestamentowych. Przez większą część swojej historii była marginalizowana. Stosunek do niej uległ zmianie w XVIII wieku, kiedy uznano ją za najpierwotniejszą i dlatego ważną w badaniach historycznych i teologicznych dotyczących Jezusa Chrystusa. Jest jedną z trzech ewangelii synoptycznych. Ewangelia Marka relacjonuje historię o służbie, śmierci i Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa, skupiając się na opisie cudów i pełnych mocy czynach Zbawiciela.

Zaczyna się od słów: *Początek Ewangelii o Jezusie Chrystusie Synu Bożym.*

Marek pomija całe dzieciństwo Jezusa, rozpoczynając swoją relację od Jego chrztu w Jordanie i krótkiego opisu działalności Jana Chrzciciela.

Bibliści wyodrębiają następujące części Ewangelii:

- **Przygotowanie do działalności Jezusa** (Mk 1,1–13)

Jak napisano u proroka Izajasza: "Oto posyłam przed tobą mego wysłanica, który przygotowuje Ci drogę „idzie

- **Działalność Jezusa w Galilei** (Mk 1,14–7,23)

Po uwięzieniu Jana Jezus przyszedł do Galilei i ogłosił ewangelię Bożą, mówiąc: Nadszedł czas! Zbliża się królestwo Boże, nawróćcie się i uwierzcie w ewangelię.

- **Działalność Jezusa poza Galileją** (Mk 7,24–9,50)

Zręcznie omijacie przykazanie Boże, aby zachować wasze nakazy. Bo Mojżesz powiedział: "Czcij ojca twego i matkę swoją a temu, kto złorzeczy ojcu lub matce – śmierć"

- **Podróż do Jerozolimy** (Mk 10,1–52)

Stamtąd idzie w okolice Judei i na drugą stronę Jordanu. I znowu szły do Niego tłumy, i znowu ich nauczał, jak zwykle.

- **Działalność w Jerozolimie** (Mk 11,1–13,37)

I wchodzą do Jerozolimy, A kiedy wszedł do świątyni, zaczął wyrzucać sprzedających i kupujących w świątyni.

- **Męka i śmierć Jezusa** (Mk 14,1–16,8)

A kiedy nastal wieczór, przychodzi z Dwunastoma. I kiedy już byli przy stole i jedli, Jezus powiedział: Zaprawdę powiadam wam: jeden z was mnie wyda, ten który je ze mną.

- **Zmartwychwstanie** (Mk 16,9–20)

Kiedy weszły do grobu, zobaczyły młodzieńca, siedzącego po prawej stronie i odzianego w białą szatę. I strach je ogarnął. A on

Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyło, lecz aby służyć i oddać swoje życie na okup za wielu (Mk 10,45)

im mówi: Nie bójcie się, szukacie Jezusa Nazarejczyka, którego ukrzyżowano? Zmartwychwstał!

Ewangelia Marka to wartka akcja, w której Jezus zostaje przedstawiony przez czyny, których dokonał, nauczaniu w przypowieściach, a jej kluczowym punktem jest wyznanie Piotra, że Jezus jest Mesjaszem, co prowadzi do przedstawienia Jego cierpienia, śmierci i zmartwychwstania, ukazując Jezusa jako Sługę Bożego, który przez ofiarę odkupił świat.

Kard. Grzegorz Ryś w *Kluczu do Ewangelii św. Marka* pisze: Ewangelia ta to nie tylko tekst religijny; to żywa opowieść o uczniach Jezusa, którzy, podobnie jak my, zmagali się ze słabościami. Marek nie idealizuje ich? Pokazuje ich wątpliwości, opór wobec nauki i błędy.

Teresa Majtas-Przybecka

Módl się z Ojcem Świętym

Intencje papieskie to intencje, które Ojciec Święty wyznacza na dany miesiąc i w których sam się modli. Są one owocem refleksji nad aktualnymi wydarzeniami na świecie i nierzadko wynikają ze spotkań Ojca Świętego z różnymi osobami w czasie jego pasterskich wizyt.

W intencjach papieskich można odmówić modlitwy najbardziej popularne i znane wszystkim: „Ojcze nasz”, „Wierzę w Boga”, „Zdrowaś Mario”, „Pod Twoją obronę” lub inne wyszukane w modlitewnikach. Można odmówić je wszystkie razem, albo tylko niektóre z nich. Ważne jest, aby modlić się w intencjach papieskich i włączyć się w wielkie dzieło modlitwy ludzi dobrej woli na całym świecie.

INTENCJE PAPIESKIE ŚWIATOWEJ
SIECI MODLITWY
NA ROK 2026
MARZEC

O rozbrojenie i pokój.

Módlmy się, aby narody dążyły do skutecznego rozbrojenia, zwłaszcza nuklearnego i aby światowi przywódcy wybierali drogę dialogu i dyplomacji zamiast przemocy.

MYŚL TYGODNIA

Kto za Mną idzie,
nie będzie chodził w ciemnościach.
św. Tomasz a Kempis

II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU 01. 03. 2026 R.

W najbliższy piątek 27 lutego o godz. 16.00 w Sali Domu Parafialnego spotkanie Grup Modlitwy naszej parafii. Także tego dnia o godz. 17.30 różaniec misyjny, Msza św. o beatyfikację Służebnicy Bożej Wandy Błęńskiej i krótka modlitwa przy jej grobie na naszym cmentarzu.

Droga Krzyżowa w naszym kościele w piątki o godz. 18.30, w najbliższy piątek rozważania poprowadzi Wspólnota Żywego Różańca.

We wszystkie niedziele Wielkiego Postu **Koronka do Miłosierdzia Bożego o godz. 17.00. Gorzkie Żale** o godz. 17.15 – natomiast po Gorzkich Żalach krótka bez kazania Msza św. Kazania podczas Gorzkich Żali wygłosi Ks. Tadeusz Baranowski diecezjalny duszpasterz młodzieży.

Przy wejściu do kościoła można zabierać koperty na **Daninę Diecezjalną**. Będziemy ją składać do skarbon. Danina wynosi 2,20zł od osoby.

Od przyszłej niedzieli rozprawdzać będziemy paschaliki wielkanocne .

Biuro parafialne do końca lutego czynne we wtorek i czwartek od godz. 17.00 do 18.00.

W **przyszłą** niedzielę – Dzień modlitw, postu i solidarności z misjonarzami. Zbiórka ofiar do skarbon na pomoc misjonarzom.

W **minionym** tygodniu zmarła nasza parafianka śp. Jadwiga Ciszewska z ul. Szamotulskiej. Msza św. pogrzebowa i pogrzeb 23 lutego o godz.10.00. Polećmy zmarłą Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie ...

Przemienienie Pańskie

Na różnych etapach życia człowiek powraca do pytań o sens i cel swojego istnienia. Szukając odpowiedzi, napotyka propozycje skrajnie odmienne, a często wzajemnie się wykluczające. Jedni wskazują na sukces, dobrobyt i samorealizację, inni – na wyrzeczenie i dystans wobec dóbr materialnych. Są tacy, którzy zachęcają do zaufania Bogu, oraz tacy, którzy przekonują, że jedyną miarą jest ludzka autonomia i samostanowienie. Wśród tego wielogłosu człowiek przeczuwa jednak, że aby odkryć prawdziwy sens życia, powinien nieustannie wzrastać, stawać się lepszy, dojrzalszy, bardziej zdolny do miłości. Oznacza to potrzebę przemiany – wewnętrznej, głębokiej, obejmującej całe życie. Chrześcijaнин wierzy, że taka przemiana nie dokonuje się wyłącznie ludzkim wysiłkiem, lecz jest owocem współpracy z łaską Bożą. Tajemnica Przemienienia Pańskiego na górze Tabor ukazuje, że przemiana jest nie tylko możliwa, ale wręcz konieczna. W opisie ewangelicznym oblicze Jezusa jaśnieje niezwykłym światłem wobec Piotra, Jakuba i Jana. Pojawiają się Mojżesz i Eliasz, zapowiadający Jego „odejście” w Jerozolimie, czyli mękę i śmierć. Z obłoku rozlega się głos Ojca: „To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie”. Objawia się chwala Syna, obecność Ducha Świętego i miłość Ojca – tajemnica Trójcy Świętej. Wydarzenie to zapowiada Paschę Chrystusa: przez krzyż do zmartwychwstania. Ukazuje także cel naszego życia – udział w Jego chwale, która stanie się naszym udziałem, jeśli przejdziemy drogę wierności. Kościół co roku, 6 sierpnia, celebruje święto Przemienienia Pańskiego, prosząc o łaskę posłuszeństwa wobec Syna Bożego. Posłuszeństwo to nie jest ślepa uległością, lecz zaufaniem Temu, który prowadzi przez krzyż ku życiu. Oznacza przyjęcie Bożych przykazań oraz uznanie, że całe nasze życie jest odpowiedzią na wolę Ojca. Dopiero podejmując własny krzyż – trud, cierpienie, wyrzeczenie – możemy dojść do prawdziwej wolności i radości zmartwychwstania. Świadectwem tak rozumianej drogi było życie św. Jana Pawła II, naznaczone cierpieniem, a zarazem głęboką ufnością. Jego postawa przypomina, że nie ma skrótu do wieczności. Chrześcijaństwo nie obiecuje łatwych recept ani taniego optymizmu. Prawdziwy sens życia odsłania się w świetle Taboru, ale prowadzi przez doświadczenie Kalwarii – ku chwale, która nie przemija.

opr. ks. Bartosz Rojna